

Осінні роздуми

В саду стихає птахів переклик,
Гілки вологі, мокрі стовбури,
Летить до долу листя жовтий лик,
Як птаха, передсмертної пори.

Та ще природа мовить теплі речі,
Ми прислухаємось до цього її звуку,
Й багряний лист ляга мені на плечі,
Неначе хтось кладе ласкаву руку.

Світає пізно і пала край неба,
Врожай гарбузів з поля звозять люди,
І сиротливо стоїть діва-верба –
Побачень біля неї вже не буде.

Навіщо ж так ви спішите, хмаринки?
Побудьте з нами, ви, осінні дні ці!
О Вітер! Хоч останні листки
Не рви на білокорій тій берізці!

О, ти, пора негоди, зачекай!
І не хизуйся нором на людях,
Вітрами і снігами не лякай,
Берізку я зігрію ту на грудях.

Не нам вирішувати – бути зима – ні,
І річка наша ще в льоди не вдіта,
Останній грім стихає вдалині,
Останній сміх так бажаного літа.

Ну ось і все. Тополі йдуть до сну,
Зима їх тихій спокій стереже,
А ми ту теплу пам'ять про весну
На самім дні у серці бережем.